Duminicile unui nesportiv

Reporterii mexicani ai mondialei

În afara celor cîteva zeci de mii de oameni, care asistă nemijlocit la mondialele de la Guadalajara, alte zeci de milioane urmăresc pe calea undelor competițiile din ce în ce mai fierbinți din Mexic. Pentru ei, reporterii sportivi înregistrează și tălmăcesc instantaneu, după propriul temperament și cu retorica de care dispune fiecare, desfășurarea jocurilor, momentele lor de culminație sau de suspense, clipele de beție sau de stupoare ale golurilor marcate.

Cei ce s-au obișnuit cu crainicii europeni, de o impostație vocală temperată și cu un timbru moderat, au avut ce să se minuneze, dacă li s-a oferit cumva ocazia de a le capta în direct, de relatările crainicilor mexicani, adevărate jocuri de artificii, exclamații, interjecții, urlete de entuziasm sau de disperare, suspine și mugete de luptători răniți, pe cale de a expira în fața microfoanelor.

Mărturisesc că, auzindu-i întîia oară, am fost șocați de acest mod de tălmăcire a jocului pentru ascultători, de vocile crainicilor transformate adesea în sirene ale unor mașini de poliție, de robustele lor coarde vocale, de intonația cîntată a adjectivelor și substantivelor spaniole superlativizate continuu. Pînă și numele jucătorilor a fost transformat de însuflețirea latină a reporterilor mexicani — pe care am dori să-i îmbrățișăm pentru felul cum au susținut, împreună cu o mare parte a publicului, evoluțiile naționalei noastre — în niște invocații cu noi valori muzicale. Am auzit astfel, în meciul dintre Brazilia și Cehoslovacia, numele lui Pele rostit, de mai multe ori, într-o interminabilă vocaliză de autentic belcanto: *Peleeee...*

Avem de-a face, pare-mi-se, cu o formă nouă și personală a reportajului sportiv radiodifuzat și televizat. Cum, pentru a putea exprima prin cuvinte tot ce simt în clipele jocului, reporterii mexicani ar trebui să lărgească prea mult granițele și astfel destul de vaste ale vocabularului, ei apelează la fondul subconștient al limbajului, al articulațiilor vocale, al exclamațiilor instinctive. Cum să dai glas imboldurilor sufletești, de entuziasm, de viteză, de satisfacție, emoție și angoasă, prin materialul verbal ce stă la dispoziția acestor ziariști cu singele veșnic în clocot? Lor li se pare că vorba rămîne, în secundele de incandescență ale competiției, doar la epiderma lucrurilor. Ca o prospețime de intuiție și de senzație, ei încearcă sau, poate, nici nu-și dau seama că încearcă să redea însuși freamătul jocului, momentele fugare ale lui, caleidoscopul de imagini în necontenită mișcare ale celor 22 de pe teren. Acțiunea și comentariul ei țind astfel firesc una spre alta, acțiunea devenind pentru milioanele de ascultători cuvînt, cel puțin în parte, iar cuvîntul prefăcîndu-se spontan, în imaginația lor, în acțiune. Celor ce nu se află în tribunele de la Guadalajara, încleștarea dintre echipele adverse le este inaccesibilă pe calea descrierii logice și temperate, dar exclamațiile, strigătele, vocalele prelungite incantatoriu îi pot face să simtă, prin sugestiile lor, ceva din clocotul picioarelor fugărind năzdrăvanul balon, astfel că integrează publicul într-un joc la care nu poate participa direct.

Reporterii sportivi mexicani au avut darul de a-i contamina, din primele zile, pe mulți comentatori europeni cu temperatura lor dogoritoare, făcîndu-i pînă și pe unii dintre nordicii mai calmi și mai sceptici să trăiască intens și continuu în intimitatea jocurilor din arenă. Au evadat astfel și ei, în entuziasmul clipelor de mare emoție ale jocului, dincolo de posibilitățile firești ale graiului, în interjecții și suspine meridionale, dînd reportajelor lor savoarea luptei și a vieții.

George SBARCEA

În articolul cu titlul de mai sus, „Revista automobilă" (nr. 6 — iunie 1920) critică vehement dezinteresul oficialităților vremii față de asigurarea participării României la Jocurile Olimpice de la Anvers — 1920

CRONICA SFERTURILOR DE VEAC

Cînd bunicii făceau sport

IUNIE

1870 • „HORVARD, marele gimnast reținut în capitala României printr-o grea suferință care l-a oprit de a urma trupa sa, acum că s-a însănătoșit, va da o SERATĂ DE GIMNASTICĂ (...). Renumele european al gimnastului Horvard, admirațiunea care l-a însoțit pretutindeni, greaua suferință ce l-a reținut în București și care a lipsit pe familia sa de singurul ei sprijin, trebuie să fie atîtea titluri la interesul publicului Capitalei. Membrii Societății române de arme și gimnastică sînt datori — am cuteza a zice — să nu lase a trece o asemenea ocaziune de a vedea la ce perfecțiune poate fi ridicată arta pentru dezvoltarea căreia societatea dumnealor s-a creat și de a proba că știu a prețui și ajuta adevăratul merit devenit pentru cîtva timp victima nefericirii." („Românul" din 11 iunie 1870).

• Societatea română de arme și gimnastică organiza zilnic „concursuri de dare la semn în localul Manu din strada Vămii, cu pistolul de salon și în localul de la Cuibu cu Barză, cu carabina, precum și în fiecare duminică concursuri cu premii"; de asemenea, „în fiecare lună concursuri de gimnastică (...) Comitetul sperînd că toți domnii membri înțeleg și prețuiesc scopul unor asemenea concursuri binefăcătoare pentru corp cît și pentru spirit, căci numai în corp sănătos, spirit sănătos, roagă pe domnii membri a conclucra la ajungerea acestui scop venind în cel mai mare număr posibil spre a lua parte sau a asista la aceste concursuri." („Românul" din 17 iunie 1870)

1895 • „CONCURS DE POPICI. Se face cunoscut amatorilor că în zilele de 10, 11 și 12 iunie „Clubul intim" aranjează un concurs de popici cu premii în grădina clubului din str. Berzei nr. 66. Sîmbătă 10 iunie se va începe concursul la orele 4 d.a. și va urma duminică toată ziua și luni 12 iunie de la ora 4 d.a. Luni se va face distribuirea numeroaselor premii a căror totalitate va forma valoarea exactă a sumelor ce vor intra, nescăzîndu-se decît plata popicelor". („Adevărul" din 11 iunie 1895).

• „Serbările populare date de Societatea presei" în grădina Cișmigiu au programat printre altele o „mare întrecere cu luntrele pe lac" și „niște foarte interesante curse de velocipede; va fi o cursă de bărbați și alta care va atrage mulți curioși: cursa de dame". („Adevărul" din 21 și 24 iunie 1895).

1920 • „EXIBIȚIUNEA SPORTIVĂ DE LA ȘCOALA MILITARĂ DE EDUCAȚIE FIZICĂ". La săritura cu prăjina, „s-a atins de către elevul Ovejian Ioan înălțimea de 3,10 m. Este un rezultat foarte îmbucurător și sîntem siguri că numitul elev va fi, la viitoarele Olimpiade, un serios adversar al invincibililor americani („Viața sportivă", nr. 8—9, din iunie—iulie 1920)

1945 • „ÎNAINTE TINERET !". „După mulți ani de inactivitate, școlarii au avut duminică o mare sărbătoare sportivă. La poftirea profesorilor de educație fizică, școlarii au arătat că sînt dornici să facă mișcare în aer liber și peste 4000 de elevi au demonstrat pe gazonul de la ANEF (...) După ce elevii merituoși au fost premiați, d. ministru Ștefan Voitec a spus următoarele: „În numele Ministerului Educației Naționale aduc vie mulțumire domnișoarelor profesoare și domnilor profesori, elevelor și elevilor, precum și tuturor celor care au colaborat la reușita acestei frumoase manifestări a vigoarei, disciplinei, efortului și însuflețirii tineretului școlar al Capitalei. Urez tuturor activitate mereu sporită și rodnică pe tărîmul sporturilor în cadrul noii școale democratice românești, pentru binele Patriei noastre libere, independente și democratice. Înainte tineret, bucuria zilelor de azi și nădejdia zilelor de mîine!" („Gazeta sporturilor" din 20 iunie 1945).

Documentar de **Dorin ȘTEFLEA**

SPORTUL SUB SĂRUTUL FOCULUI

Am solicitat poetului și cunoscutului hispanolog **Darie Novăceanu** o serie de însemnări despre lumea latino-americană prea puțin cunoscută, despre fremătătoarea și vulcanica sa viață sportivă care a dominat nopțile și zilele toride ale „Mundialului" mexican.

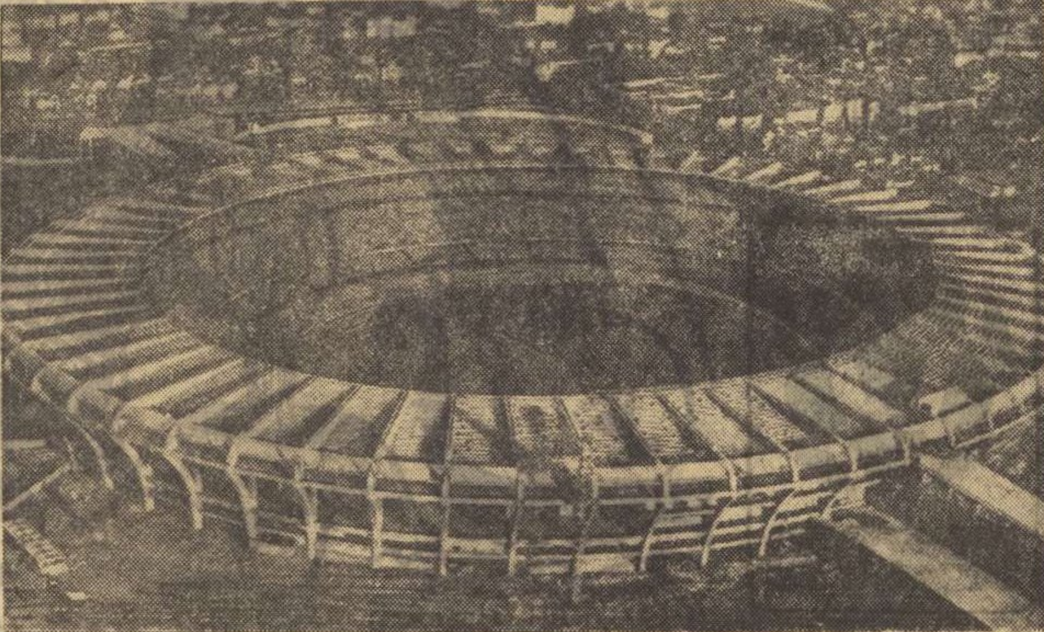
BRASIL

Printre multele insule menționate de cartografii Evului Mediu în Oceanul Atlantic, una singură i-a compromis total. Transcrisă cînd Braçır, cînd Braxil, Brazylle sau O'Brasile, insula aceasta prezentă în Atlasul Medicis, din 1351 (pentru prima dată !), s-a dovedit foarte nestatornică și foarte... neinsulă. Nestatornică, pentru că, bîntuiți de legende, numiții cartografi o instalau unde le convenea mai bine și, azi, dacă cercetezi hărțile acelea te-apucă mila și duioșia, privind-o cînd în zona Antilelor, cînd lîngă cele Britanice, cînd la înălțimea Azorelor, schimbîndu-și, de fiecare dată, cu poziția, transcrierea fonetică a numelui. Și s-a dovedit neinsulă pentru că, mă rog, azi toată lumea știe că-i altceva.

A existat, însă, de la începuturi, o teribilă fascinație, în jurul ei, o „mistică" a vieții și bogățiilor pe care mulți, foarte mulți, în poveștile lor, le culegeau cu mîna, lîngă firul ierbii...

Și-a mai existat, în sfîrșit, o istorie, peste toate legendele dinainte, o istorie care, nu o dată, pare tot legendă, pentru că numai o legendă poate transporta, peste timp, încărcături imense de durere.

Și dacă cineva cercetează nu hărțile acelea naive și iscoditoare ci paginile acestei istorii, nu se poate să nu-l apuce, încă o dată, mila și duioșia pentru neînțelegerea multor istorici. Nu poate să nu-l încerce sentimentul de amărăciune pentru înțelegerea voit eronată a altor istorici din aceștia. O astfel de pagină menționează, de exemplu: „Brazilia este un

imens stat de negri care se întoarce la barbarie" (Vacher de Lapouge — L'Arien — Paris, 1899, pag. 502); altcineva, aruncîndu-și privirile peste tinerele țări latino-americane din vremea sa, dădea o sentință jalnică: „din aceste legături nelegitime între mai multe culturi și mai multe rase, nu se va naște nimic bun". (E vorba de Chamberlain — La Genèse du XIX-e Siecle). E drept, în acest caz, savantul englez făcea o excepție: Brazilia, despre care spunea că prezintă „particularități deosebite".

Să mai cităm un nume și să închidem, aici, această tristețe. Este numele unuia dintre cei mai mari istorici ai secolului trecut (l-am numit pe H. T. Buckle cu History of Civilization in England) care înclina să creadă că Brazilia nu va avea niciodată o mare cultură, bazîndu-se pe trei elemente „fundamentale": clima, fauna și vegetația.

Sigur că amărăciunea e, în acest caz, mai mult decît amărăciune. Timpurile acelea, însă, de aprecieri grăbite, s-au dus de mult, țările latino-americane au o prezență incontestabilă în întreaga lume contemporană, iar, dintre ele, Brazilia este țara unei mari culturi materiale și spirituale, necunoscută, poate, în întregime în Europa de azi. Pentru că ar fi de ajuns să amintim Sao Paulo, cu nemaipomenita lui industrie, ori Rio de Janeiro, cu marile nume de cultură pe care le produce de un secol și jumătate, neostenit.

Un amănunt, totuși, care mi-a plutit mereu printre cuvintele de pînă acum, dar pe care n-am vrut să-l numesc, este acela că în poporul brazilian (și nu numai în el) au fuzionat spații geografice care n-aveau nimic comun între ele și timpuri, cu decalaje spirituale greu de măsurat. Mai întîi, sînt băștinașii, oamenii aceia blînzi și ascultători care l-au primit, la țărmuri, pe Alvarez Cabral, în 1521, fără să înțeleagă ce înseamnă nici crucile de pe pînzele celor 13 temerare caravele, nici archebuzele pe care, în liniște, aveau să le instaleze, mai apoi, împotriva lor. Băștinașilor, cărora li se răpise treptat totul, pînă și adîncul pădurilor, li s-au adăugat albii europeni, cu nostalgia lor de dezrădăcinați (trebuie să ne obișnuim, o dată, și să încetăm de a mai vedea în toți conchistadorii niște ucigași !) și în sfîrșit, negrii din africi dispărute de mult, în Africa, dar prezente încă și azi, în Brazilia, prin ritmurile și credințele pe care le-au păstrat, ca pe o apărare inutilă.

Fuziunea aceasta de spațiu și timp a născut, treptat, un popor formidabil, o țară (de 92 de ori mai mare decît stăpîna ei de demult, Portugalia) ale cărei resurse naturale, se spune, pot asigura, un timp, existența întregii planete, un stat cu mai multe state, o lume care continuă și azi să fascineze: o singură clipă de adevărată MACUMBA, la țărmurile Atlanticului și te poate zgudui pentru toată viața. O singură clipă de carnaval (dincolo de decesele, inevitabile și triste), cînd pe toate străzile ritmurile africilor curg ca niște fluvii sonore, făcînd ca sute de mii de oameni să execute aceiași pași, atîta doar și nu cred că cineva și-ar putea închipui ceva mai grandios, mai... inimaginabil.

Știam, dintr-o derivație profesională, toate acestea cu mult înainte de a fi ajuns la Rio de Janeiro și, tocmai de aceea, nimic, absolut nimic nu mi s-a părut ireal, dincolo de cunoașterea mea, nici Copacabana cu palmierii ei mereu legănați de briză, nici ritmurile, nici orașul, cu bulevarde largi, îngreuiate, la orice oră din zi sau din noapte, de pașii mulțimii.

Fascinația ei a venit abia după aceea, cînd depărtarea crescuse mult între noi, iar, azi, rememorîndu-mi clipele acelea, totul pare o închipuire, un joc al imaginației de tropice fierbinți, zguduitoare.

O singură fotografie, pe care o privesc, din obligație (despre ea trebuia să scriu !...) e în stare să mă cutremure. O dau alături de aceste rînduri, tocmai pentru a scăpa de „urmărirea" cu care mă terorizează și pentru a-mi „rotunji" într-un fel obligația: trebuie să vorbesc despre fotbal și, neapărat, despre Pele. Sînt convins însă că dumneavoastră cititorii știți mult mai multe lucruri decît v-aș putea spune eu. Fără să vreau, îmi amintesc, în clipa aceasta, că după ce am părăsit „interiorul" fotografiei de alături, pe nisipul de la Copacabana, tinerii, foarte tinerii copii brazilieni desenau cu degetele cercuri, rotunde ca o minge. De aici, cred, și-a scos poetul brazilian Cassiano Ricardo una dintre cele mai reușite poezii concrete. O povestesc, lăsînd la înțelegerea redacției „desenarea" ei. Mai întîi, un pătrat. Acesta înseamnă Brazilia. Apoi un triunghi echilateral. Acesta înseamnă familia braziliană. Și, în sfîrșit, cercul. El înseamnă Pele. Și-acum, combinați: în prima strofă, cercul se înscrie în triunghi, iar triunghiul în pătrat; în a doua, triunghiul se înscrie în cerc, iar cercul în pătrat; în ultima strofă triunghiul se înscrie în pătrat, iar pătratul în cerc... Cred că este cea mai reușită poezie concretă semnată de Cassiano Ricardo. Și cea mai convingătoare.

Darie NOVACEANU

(Săptămîna viitoare: „La locura")

RĂSPUNDE Ion Poștașu

PETRE GRECU, COMUNA VARADIE, JUDEȚUL ARAD. **„Doresc din inimă să adresez felicitări din partea mea și a familiei mele luptătorului Gh. Berceanu. Fiind născut pe aceleași meleaguri cu campionul lumii și al Europei, mă**

mîndresc cu el și-i urez noi succese sportive și în viață". L-am căutat și i-am predat rîndurile dv. Mai greu ar fi fost dacă ar fi trebuit să transmit felicitări și celorlalți luptători. Dar, după cum văd, băieții n-au vrut să mă pună pe drumuri !

IOAN FLOREA, COMUNA DALBOSET. Doctorul chirurg Dumitru Tomescu, care v-a operat pe dv. în anul 1952, la spitalul Brîncovenesc, este una și aceeași persoană cu medicul echipei noastre naționale de fotbal. El lucrează și astăzi la spitalul pe care îl știți. Deci, îi puteți scrie pe această adresă: București, bd. Coșbuc 14, sectorul 5.

PETRE BĂDOIU, PLOIEȘTI. O epigramă pe marginea atitudinii huliganice a unor spectatori, la meciul de baschet Politehnica — I.C.H.F.:

Asistența, ca atare,
A avut — fără reproș —
Cum s-ar zice-o, comportare
Bună de — aruncat la... coș !

Ca și cu alt prilej, mă scutiți de efortul unei contra-epigrame și o faceți chiar dv.:

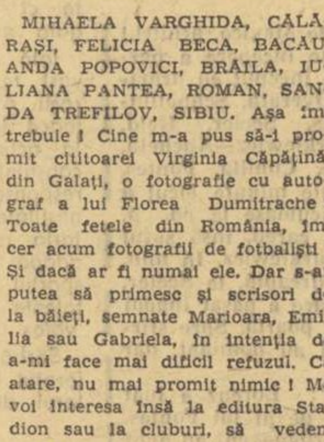
Poanta v-o restituim,
Este bună, dar — se pare —
Pentru cei ce țin regim.
...N are nici piper, nici sare !

Ce aș putea adăuga ? Nu s-ar putea, pe viitor, să rețineți epigramele și să ne trimiteți numai... contra-epigramele ?

VIOREL POP, BUCUREȘTI. **„La noi la birou s-a iscat o controversă în legătură cu faultul comis asupra lui Beckenbauer, în cea de a doua repriză a meciului Italia — R.F. a Germaniei. Unii susțin că infracțiunea s-a produs în careu, astfel că arbitrul ar fi trebuit s-o sancționeze cu o lovitură de la 11 metri... Eu spun însă că Beckenbauer a fost faultat pe linia de 16 metri, și nu în careu".** Să știți că și într-o asemenea situație, arbitrul trebuia să acorde lovitură de la 11 metri, lățimea liniilor delimitatoare făcînd parte din suprafața de pedeapsă. Este adevărat, însă, că nici un arbitru n-a făcut acest lucru, n-a aplicat strict regulamentul, ci a recurs la... tradiționala lovitură de la 16 metri, cu efecte explozive infinit mai mici în teren și în tribune. În fapt, mingea este așezată la 16 metri și cîțiva centimetri, tocmai pentru a se justifica acordarea loviturii de la 16 metri și neacordarea unei lovituri de pedeapsă.

GHIOCEL CONSTANTINESCU, PLOIEȘTI. Sînteți, de fiecare dată, un oaspe agreabil al acestei rubrici. Ultima dv. temă: echipa de fotbal a României la campionatul mondial:

Să vezi acum discuții vii și certuri
Că n-au ajuns băieții noștri-n „sferturi".
Ce n-aș fi dat să văd o păruială,
Că n-a intrat echipa în finală !

MIHAELA VARGHIDA, CĂLĂRAȘI, FELICIA BECA, BACĂU, ANDA POPOVICI, BRĂILA, IULIANA PANTEA, ROMAN, SANDA TREFILOV, SIBIU. Așa îmi trebuie ! Cine m-a pus să-i promit cititoarei Virginia Căpățînă, din Galați, o fotografie cu autograf a lui Florea Dumitrache ? Toate fetele din România, îmi cer acum fotografii de fotbaliști ! Și dacă ar fi numai ele. Dar s-ar putea să primesc și scrisori de la băieți, semnate Marioara, Emilia sau Gabriela, în intenția de a-mi face mai dificil refuzul. Ca atare, nu mai promit nimic ! Mă voi interesa însă la editura Stadion sau la cluburi, să vedem cum s-ar putea rezolva problema aceasta, a fotografiilor de sportivi. Pînă la urmă, m-am avîntat și tot am... promis ceva !

Ilustrații: **N. CLAUDIU**

OVALIA ÎN CIFRE*)

La 30 de ani după apariția primului „Anuar al federației române de rugby", Editura Stadion pune la îndemîna celor interesați, prin străduința prof. N. Pădureanu, antrenor emerit, și prof. Al. Teofilovici, maestru emerit al sportului, un nou volum, menit să umple „golul statistic" resimțit de numeroșii iubitori ai acestui sport.

Împărțită pe secțiuni bine delimitate cartea, cuprinde, în cele 156 de pagini ale sale, informații utile: de la organele de conducere ale F.R.R. la regulamentul jocului, de la adresele cluburilor și asociațiilor sportive afiliate, la lista completă a campioanelor naționale, de la palmaresul internațional cu jocurile intertări și componența echipelor reprezentative din 1919 pînă în 1969, la lucrările de specialitate apărute și distincțiile obținute de cei mai buni sportivi.

Anuarul, prin modul cum este conceput și realizat, corespunde unei necesități firești de informare, fiind totodată și un prețios instrument de lucru pentru specialiști.

Dar ceea ce ni se pare deosebit, așa după cum mărturisesc și autorii în cele cîteva rînduri care alcătuiesc postfața este faptul că *„tema principală o constituie rugbyul însuși, cu evenimentele sale mari și mici, cu oamenii săi mari și mici, cu satisfacțiile și deziluziile sale totdeauna suportabile"*. Într-adevăr, rîndurile cărții te îndeamnă, de multe ori, să părăsești domeniul strict al cifrelor și să treci în cel al amintirilor. Răsar din pagini figuri de sportivi care au purtat cu cinste culorile țării, făcînd ca numele ei să fie rostit cu respect în cele mai diverse limbi.

Să amintim și reușita grafică a coperții ce se datorează tot unui fost rugbyst: Radu Veluda. Încercăm, totuși, regretul că volumul nu a fost însoțit și de fotografii.

Emanuel FANTANEANU

*) N. Pădureanu, Al. Teofilovici: „Anuarul federației române de rugby", Editura Stadion, 156 p.

SUPORTERUL

Trist de ți-i ochiul,
or ți-i dat să-l bucuri
Încins de furii,
luciu de hîrjoană,
O lacrimă-ți revarsă
peste lucruri,
Înrourat ca un boboc
sub geană...

Ce lacrimă sortită o să-mi fie
La butoniera pleoapei,
ca o floare ?
O lacrimă scăldată-n bucurie ?
O lacrimă scăldată-n întristare?

Plec de la meci,
ades cu flori de doliu
În suflet presărate,
nori m-apasă,
Sub masca grea
de neclintit orgoliu
Zîmbesc spre cei
cu-o mască radioasă.

Iar cînd, victorios,
îmi cînt echipa
Și strig:
„Ahoe ! Ura ! Să trăiască!"...
Tresar blajin
și temperîndu-mi clipa
Zîmbesc spre cei
cu-ntristătoarea mască...

E-un joc superb,
uman, numit „speranță"
În care
— dăruiți cu tot nesațul —
Victorios și-nfrînt,
ca-ntr-o balanță,
Decad ori suie —
cum decide brațul !

Răpus de-nfrîngeri,
zac de-arțag și singer
Și jur să-mi tai un deșt
de la o mînă
De-am să mai merg la meci,
dar vine-un înger
Și iar mă-ncurcă
peste-o săptămînă !

Un gest al Parcei
iarăși ne dă ușa
În caruselul
ce scoboară-urcă;
Îmi beau, de bucurie,
și căciula,
Ori viu plouat acasă
ca o cucă...

Așa e jocul !
Uit și iar îmi place.
Visez, din nou,
c-ai mei surpa-vor munții !...
Evoc, sedus,
nimbat de boloboace
Învingătorii-mbrățișați
cu-nfrînții !...

Tudor GEORGE

Lista cîștigătorilor premiilor suplimentare la concursul Pronosport C. M.

Prin tragere la sorți au fost stabiliți cîștigătorii premiilor suplimentare la concursul Pronosport C.M. de fotbal. Tragerea la sorți s-a efectuat pe bază de cupoane, premiile revenind următorilor participanți:

Un autoturism „DACIA 1 100": Groza Alexandru din Craiova; **un autoturism „MOSKVICI 408" cu 4 faruri și radio:** Miron Mărăcine din București; **cîte un frigider „OBODIN":** Dumitru Vrabie din comuna Drăgănești județul Galați, Gheorghe Calotă din București; **cîte un televizor „Miraj"** Ștefan Fazekaș din Deva, Miron Mărăcine din București; **o motoretă „Carpați" cu stelaj:** Marin Ștefan din comuna Budești județul Ilfov; **cîte un magnetofon „B 4":** Ștefan Savițchi din Turda și Victor Manolache din Otopeni — București; **un aparat de radio „Traviata":** Emil Butnaru din Brașov; **cîte un pikup „Supraphon" cu 2 difuzoare:** Nistor Botezatu din Galați, Ilie Popescu din București, Constantin Totoescu din Constanța, Dumitru Hergot din București; **cîte un aparat de radio „Zefir":** Andrei Gabrian din comuna Ciucea județul Cluj, Victor Stanciu din Deva, Nicolae Nistor din comuna Pogoanele județul Buzău, Mihai Mănescu din Reșița, Ioan Lucaci din comuna Boteni județul Arad, Șerban Latea din București, Adrian Ionașcu din Brăila; **cîte un aparat foto „Ceaika":** Adalbert Ferencz din comuna Uzanca — Băi județul Covasna, Vasile Cosa din Brăila, Gheorghe Bădilă din comuna Avrig județul Sibiu, Tony Niță din București, Florea Radu din comuna Frăsinet județul Teleorman, Toader Grigoroșcuță din Iași, Aurel Stef din Beiuș, Ionel Roman din Constanța, Elfriede Wegenot din Brașov, Constantin Ghiță din Alexandria, Ștefan Crăcea din comuna Potcoava, județul Olt, Istvan Lorincz din Odorhei, Marcu Braunștein din București, Ignațiu Gaspar din comuna Baraolt jud. Covasna.

O serie de participanți nu au depus cupoanele cîștigătoare pentru a intra în posesia premiilor. Numerele cupoanelor cîștigătoare și nedepuse sînt următoarele: 069.446, 064.100, 546.559, 617.833, 380.203, 677.162, 806.038, 016.412, 905.052, 467.373, 464.705, 517.334, 564.705, 400.260.

Posesorii lor sînt invitați și pe această cale să le depună la agențiile Loto Pronosport spre a intra în posesia premiilor.